

בפעם הראשונה, כשראיתי שחיטה, הרגשתי קצת רע. אבל מתרגלים. עכ" שיו גם אני יכול לשחוט.

„שוחט זה מיקצוע מסובך. צריך ללמוד הרבה דינים והלכות, וגם להיות ירא-שמים. מהבחינה הזו, של יראת-שמים, השוחט נחשב אצלנו כבן-אדם מכובד. מבחינת הפרנסה, לא כליכך. כלומר, אם למישהו אין פרנסה אחרת, אז הוא בא לכאן ושוחט.

כשאני אתחנן ואורקק לפרנסה, אחפש עבודה אחרת. אם לא אמצא, אבוא לשחוט. צער בעלי-חיים? השח"ר טה שלנו היא המיתה הכייפיה וקלה לכהמות!

שחיטה הומנית? מיתה יפה? ד"ר אנדריי מנשה, הווטרינר של אגודת צער-בעלי-חיים, אינו יודע אם לצחוק או לנסות ולהשיב על השאלה ברצינות. כל שחיטה היא אכזרית: הוויכוחים האינסופיים והמחקרים על כך פשוט מגוחכים.

העובדה שהחיה מטושטשת לפני שהורגים אותה, כמינהג הנוצרים, אינה הופכת את המוות ליפה יותר.

„מצד שני, המראה של פרה גועה ובוטעת ברגליה, בנסיון נואש לברוח מתא-השחיטה, אינו מחוזה נעים. מי שרוצה להתייחס לחיות בצורה הומנית, מוטב שיפסיק לאכול אותן!”

וטרינרים ישראליים, העוסקים בנושאים מסוימים, כדרך כלל, לחוות דיעה רובם עובדי-מדינה החוששים למיש"ר, ואף לחייהם. הר"ר יצחק קלינגר מהמכון הווטרינרי בבית-דגון: „אני לא רוצה שהדתיים ישרפו לי את הבית.”

הר"ר ראובן קטהן, האחראי הארצי לשחיטת עופות מטעם מישרד-החק"ל לאות: „זה נושא עדין, טעון חומר-נפץ.”

„מיתה יפה וקלה!”

הוויכוח המדעי אינו מעניין את השוחט או את חבורת מתלמדיו. אברכים מצויינים, כולם תלמידים ישיבה, השוקרים על לימודיהם ואינם מחסירים דבר. הם מתגודדים בפתח הרדי-השחיטה.

בציחקוקים ובמבטים נרגשים הם מלווים את הפרה השרועה על האלונ-קה: „מיצווה! מיצווה!”

„התורה ציוותה עלינו לשחוט את הבהמה”, אומר תלמיד ישיבת קול תנ"ך. „אני רוצה להתעמק בכל ההלכות שבתורה, ואיפה אפשר ללמוד הילכות שחיטה, אם לא בבית-מיטבכיים?”

כפות ידיו. את הלכות-השחיטה למד בישיבת פורת יוסף. למושג צער-בעלי-חיים יש לו פירוש משלו. „שח"ר טה כשרה היא מיצווה גדולה מהתורה. ברור לה מיתה יפה, אומרת הגמרא. אני שוחט את הפרות במהירות, בעזרת סכין חדה מאוד. כך החיה מתה מייד, מיתה יפה, בלי להרגיש כלום!”

מחקרו של הר"ר יוסף לוינגר מאר-ניברסיטת בראילן, אחיו של הרב משה לוינגר, מאשר את דיכוי השוחט. לפני 15 שנים גילה הר"ר לוינגר כי בעת השחיטה נחתכים בכת-אחת שני עור-קים ראשיים, הנקראים ונות יוגולא-ריות. כתוצאה מכך יורד לחץ-הדם, נעצרת אספקת הדם למוח והמוח מתרוקן מדם. כמצב גופני כזה אין החיה מרגישה דבר, והיא נחשבת כמתה. פירפורי הראש והרגליים אחרי השח"ר טה אינם אלא רפלקסים של מערכת-העצבים.

וטרינרים בעולם הנוצרי ערכו מחקר שגילה את ההיפך הגמור. הם קשרו את שני העורקים הנחתכים בשחיטה, ונזכ"ח לדעת כי כאשר שני עורקים אלה אינם מתפקדים, מועבר דם למוח דרך כלי-דם חליפיים, הנקרא ארטריה ורטרי-בלים. כלומר, אחרי השחיטה החיה עדיין אינה מתה. פירפורי גופה הם אותות-חיים.

חפיסח-הצוואר: השוחט מכין עצמו לפעולה

רגע השחיטה: סכין הפלדה שוספת את הגרון

הריאות: משגיחי-הכשרות בודקים חלקי-פנים של הבשר השוחט המרי

הלשונות: שלוחות ונוטפות-דם, בדרכן מבית-המיטבכיים לשולחן הסועדים